

Conclusies van de Advocaat-Generaal  
K. ROEMER

10 juni 1964

*Vertaald uit het Duits*



## INHOUD

	blz.
Inleiding (feiten, vorderingen) . . . . .	743
Beoordeling rechtens . . . . .	745
I – Primaire vorderingen 1 tot 5 . . . . .	745
1. Ontvankelijkheid . . . . .	745
2. Gegrondheid van grieven, die reeds in andere zaken zijn behandeld . . . . .	745
a) Schending van artikel 110 van het Statuut . .	745
b) Schending van artikel 5 van het Statuut, schen- ding van processuele waarborgen, motiverings- gebrek . . . . .	746
3. Gegrondheid van andere grieven . . . . .	748
a) Is het beoordelingsrapport door een vijandige gezindheid van verzoekers chef beïnvloed? . .	748
b) Waren verzoekers rechten gewaarborgd? . .	749
c) Zijn andere inbreuken gepleegd? . . . . .	752
d) Is de integratiecommissie van verkeerde feiten uitgegaan? . . . . .	753
4. Conclusie . . . . .	753
II – Subsidiaire vorderingen . . . . .	754
III – Eindconclusie . . . . .	754



*Mijnheer de President, mijne heren Rechter,*

In de reeks van de zgn. integratiegevallen handelt ook dit geschil over de vraag, of de Commissie van de E.E.G. terecht heeft geweigerd een arbeidscontractant in vaste dienst aan te stellen.

Betrokkene is bij de Europese Economische Gemeenschap in dienst getreden krachtens een beschikking van de Commissie van 4 december 1958. Hij werd aangesteld bij het Directoraat-Generaal „Interne Markt” als hoofd van de afdeling „Diensten”. Zijn bezoldiging was aanvankelijk die van een ambtenaar in de rang A/3-2 en werd later, met ingang van 1 maart 1960, verhoogd tot die van een ambtenaar in de rang A/3-5 van de salaristabel van het Personeelsstatuut van de E.G.K.S.

Evenals in de beide zaken 78 en 80-63 had de „integratieprocedure” ex artikel 102 van het nieuwe Statuut voor verzoeker een negatief verloop. Dit werd hem medegedeeld in een brief van het Directoraat-Generaal „Algemeen Beheer” van 14 maart 1963.

Tevens werd hem schriftelijk een post aangeboden als ambtenaar in vaste dienst in de rang A/4-6, met anciënniteit vanaf 1 juni 1961, bij het Directoraat-Generaal „Algemeen Beheer”, afdeling „Dokumentatie en Bibliotheek”. Verzoeker kreeg een termijn van acht dagen, te rekenen van de ontvangst van de mededeling, om dit aanbod te accepteren.

Hij stelde daarop pogingen in het werk om deze termijn verlengd te krijgen, doch bij brief van de Directeur-Generaal Algemeen Beheer van 22 maart 1963 en – na een herhaling van het verzoek op 25 maart 1963 – bij brief van het hoofd van de afdeling „Begroting en Financiën” van 11 april 1963 werd dit verzoek afgewezen.

Ten slotte deelde het Directoraat-Generaal Algemeen Beheer verzoeker op 6 mei 1963 schriftelijk mede, dat zijn dienstbetrekking bij de Commissie na het verstrijken van een opzegtermijn van drie maanden als geëindigd diende te worden beschouwd.

Tot zover de feiten, die aan het geding ten grondslag liggen.

In het beroep, dat op grond van het bovenstaande bij het Hof aanhangig is gemaakt, zijn de volgende vorderingen ingediend:

1. Nietigverklaring van de integratieprocedure en van het advies van de integratiecommissie van 19 juli 1962;
2. Nietigverklaring van de ontslagbeschikking van 6 mei 1963;
3. Verklaring voor recht, dat de Commissie gehouden is de integratieprocedure opnieuw op verzoeker toe te passen;
4. Verklaring voor recht, dat verzoeker geacht moet worden nog in dienst van de Commissie te zijn;
5. Verklaring voor recht, dat de Commissie van de E.E.G. ook na het verstrijken van de opzegtermijn aan verzoeker de maandelijksse bezoldiging, die hij tot dusver heeft ontvangen, verschuldigd zal zijn, alsmede dat verzoeker aanspraak heeft op de overige voordelen, welke voor zijn ontslag uit zijn rechtspositie voortvloeiden;

*subsidiair:*

1. Verklaring voor recht, dat de ontslagbeschikking onrechtmatig is;
2. Veroordeling van de Europese Economische Gemeenschap c.q. de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap tot betaling van schadevergoeding.

### Beoordeling rechtens

Bij de beoordeling der feiten kan ik mij de omstandigheid ten nutte maken, dat in deze zaak althans ten dele dezelfde vorderingen en gronden zijn voorgedragen als in de zaken 78 en 80-63.

Ik zal derhalve thans slechts aan die punten bijzondere aandacht besteden, die in de vermelde gedingen nog niet zijn behandeld of die in het onderhavige geding ten gevolge van feitelijke bijzonderheden in een ander licht zijn geplaatst. Overigens zal ik met een verwijzing naar mijn beide andere conclusies volstaan.

#### I - PRIMAIRE VORDERINGEN 1 TOT 5

1. Van deze mogelijkheid tot verwijzing kan ik terstond gebruik maken, en wel voor de ontvankelijkheid van de primaire vorderingen, die met uitzondering van onderdeel 2) door de Commissie wordt bestreden. Zoals ik reeds in de zaken 78 en 80-63 heb verklaard, bestaat er naar mijn mening geen grond, een gedeelte van de vorderingen in het dictum van het arrest niet-ontvankelijk te verklaren.

2. Ook ten aanzien van de hoofdzaak is voor een aantal vraagstukken de oplossing reeds te vinden in de zaak 78-63.

a) Dit geldt in de eerste plaats voor de grief, dat artikel 110 van het Statuut is geschonden.

De nieuwe argumenten, die een van verzoekers raadslieden bij pleidooi voor zijn standpunt heeft aangevoerd, geven mij geen aanleiding mijn oordeel te wijzigen. Zo kan mijns inziens uit het gebruik van het woord „personeel” in artikel 110 niet de conclusie worden getrokken, dat dit artikel ook geldt voor de toepassing der overgangsbepalingen op personeelsleden, die nog niet in vaste dienst zijn aangesteld. Dat daar niet alleen van ambtenaren, doch van „personeel” wordt gesproken betekent, dat uitvoeringsbepalingen van het Statuut steeds ter kennis van alle personeelsleden moeten

worden gebracht, ook wanneer zij alleen voor ambtenaren in vaste dienst gelden, zodat bijvoorbeeld arbeidscontractanten zich tegen een ongerechtvaardigde bevoordeling der ambtenaren te weer kunnen stellen. — Ook de verwijzing naar artikel 102 van de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden faalt. Ook daar is redelijkerwijs slechts dan sprake van algemene uitvoeringsbepalingen, wanneer het voorschriften betreft, die niet reeds na toepassing op een enkel geval zijn uitgewerkt. Het feit dat de arbeidscontracten, waar het in dat geval om gaat, steeds van beperkte duur zijn, doet daaraan niets af. Algemene uitvoeringsbepalingen gelden dan voor alle contracten, die tijdens de geldigheidsduur dezer bepalingen dienen te worden beoordeeld; het bijzondere van artikel 102 van het Statuut is evenwel daarin gelegen, dat het slechts een beperkt aantal personeelsleden betreft, die ten tijde van de inwerkingtreding van het Statuut in dienst van de Commissie waren. — Ten slotte kan mijns inziens ook geen betekenis worden gehecht aan het feit, dat zowel artikel 102 als artikel 43 spreekt van beoordelingsrapporten inzake de bekwaamheid, de prestaties en het gedrag in de dienst, terwijl artikel 43 voor de wijze van vaststelling van de beoordeling uitdrukkelijk verwijst naar artikel 110. Het kenmerkende verschil tussen beide regelingen bestaat daarin, dat de rapporten van artikel 102 bestemd zijn om slechts eenmaal te worden gebruikt, terwijl artikel 43 betrekking heeft op een systeem dat blijvend van kracht is.

b) Ook voor andere kwesties kan ik voornamelijk verwijzen naar mijn conclusie in de zaak 78-63, en wel voor de grief dat artikel 5 van het Statuut is geschonden, voor de vraag of tegen deelname van een lid van de juridische dienst aan het werk van de integratiecommissie bezwaar bestaat omdat de betrokkene geen leidinggevende functie vervult, voor de omstandigheid dat een hoge ambtenaar van de administratie, die geen lid was van de integratiecommissie, aan de vergaderingen van de commissie heeft deelgenomen (doch niet, zoals uit de notulen blijkt, aan de beslissende vergadering), alsmede voor de grief van onvoldoende motivering.

Hieraan dienen evenwel nog drie opmerkingen te worden toegevoegd:



— De eerste heeft betrekking op artikel 5 van het Statuut. Naar de mening van verzoeker behoorde de „omschrijving der werkzaamheden” haar beslag te krijgen voordat de integratieprocedure werd toegepast omdat de integratiecommissie niet slechts — zoals de chefs bij het opstellen van hun beoordelingsrapporten — haar mening dient te geven over de in het verleden verrichte werkzaamheden, doch over de geschiktheid van betrokkene („aptitude”), d.w.z. over de vraag, op welke wijze hij in de toekomst kan worden gebruikt. Uit de later tot stand gekomen omschrijving der werkzaamheden blijkt, dat de functies, die in rang 3 zijn samengevat, niet alleen van leidinggevende aard zijn, doch ook op studiegebied liggen. Daar echter onbetwist vaststaat dat verzoeker op laatstgenoemd gebied bijzonder bekwaam is, had de integratiecommissie hem wellicht voor zulke taken geschikt geacht en zich voor zijn aanstelling in vaste dienst uitgesproken, wanneer zij bij haar beslissing van de vermelde omschrijving der werkzaamheden had kunnen uitgaan.

Ik geloof niet, dat deze opvatting juist is. Artikel 102 lijkt mij volkomen duidelijk: in de tekst is slechts sprake van de geschiktheid voor de functie waarin betrokkene is tewerkgesteld, en daarvoor bestaan goede gronden. Het was niet de bedoeling, dat de invoering van het ambtenarenstatuut zou leiden tot een administratieve reorganisatie van de diensten der Commissie. Over het algemeen kon men er van uitgaan, dat alles bij het oude zou blijven. Het zou daarom weinig zin hebben gehad, voor iedere ambtenaar te bepalen, voor welke functie hij verder nog in aanmerking kwam. Dit sluit natuurlijk niet uit, dat bij een negatief verloop van de integratieprocedure het tot aanstelling bevoegde gezag zich, als het ware uit sociale overwegingen, de vraag stelt, op welke wijze de betrokkene elders te werk kan worden gesteld en dat de integratiecommissie op grond van haar kennis van zijn bekwaamheden dienovereenkomstige voorstellen doet. Het lijkt mij evenwel niet nodig, dat eerst de omschrijving der werkzaamheden van artikel 5 moest worden vastgesteld. Het komt er slechts op aan, of een andere post als uitwijkmogelijkheid ter beschikking staat, waarvoor de betrokkene wèl geschikt is.

— Dat een ambtenaar van de juridische dienst lid was van de integratiecommissie is voor verzoeker aanleiding om te stellen, dat

de integratieprocedure uitsluitend mocht worden toevertrouwd aan ambtenaren die ervaring hadden in de leiding van een administratieve dienst, daar het mogelijk was, dat de kandidaten vanuit dit bijzondere oogpunt werden getest. Ook hier kan worden gewezen op artikel 102, volgens hetwelk juist personeelsleden in de rangen A/1 en A/2 van de integratieprocedure waren uitgezonderd, d.w.z. personeelsleden, die in beginsel voor een dergelijke test in aanmerking kwamen. Voor het onderzoek naar de bekwaamheden van kandidaten die lagere functies bekleedden is mijns inziens echter voldoende, dat dit geschiedde door hoge ambtenaren met dienovereenkomstige ervaring, kennis en autoriteit, zonder dat deze juist in dienst van de Commissie bijzondere ervaring in de leiding van een administratieve dienst behoeften te hebben opgedaan.

— Over de motiveringsplicht kan in het onderhavige geval nog worden gezegd, dat het niet nodig is uiteen te zetten, waarom van bepaalde, door de beoordeelde persoon genoemde bewijsmiddelen geen gebruik is gemaakt. Slechts die gronden dienen te worden vermeld, die naar de mening van de beslissende instantie haar standpunt dragen.

3. Na het voorgaande behoeft ik hieronder nog slechts aandacht te besteden aan de door de integratiecommissie toegepaste procedure en eventueel aan de grief, dat de commissie aan haar beoordeling feiten ten grondslag heeft gelegd, die niet juist zijn.

a) In de eerste plaats stuiten wij ook hier op de bewering, dat de chef van verzoeker bij het maken van zijn beoordelingsrapport door zijn vijandige gezindheid ten opzichte van verzoeker is beïnvloed. Verzoeker is kennelijk van mening, dat de integratiecommissie het rapport daarom terzijde had behoren te leggen.

Ik heb hierover in andere procedures reeds gezegd, dat beoordelingsrapporten van de chefs in artikel 102 van het Statuut verplicht zijn voorgeschreven. De integratiecommissie kon daarom in geval van verzoeker het rapport van zijn rechtstreekse chef niet buiten beschouwing laten, zonder zich schuldig te maken aan schending van het Statuut. Overigens was de integratieprocedure in beginsel

zo geregeld, dat de subjectieve beoordeling door de chefs eventueel met behulp van andere bewijsmiddelen kon worden gecorrigeerd. Ook in het geval van Pistoij is bewezen, dat de integratiecommissie eerst na talrijke andere factoren te hebben onderzocht (getuigenverhoren, verklaringen van andere vroegere en latere chefs van verzoeker, die de negatieve beoordeling bevestigden) haar beschikking heeft genomen. Het negatieve advies is bovendien met algemene stemmen tot stand gekomen.

Gezien deze omstandigheid kan het Hof mijns inziens een onderzoek naar de beweerde vijandige gezindheid van verzoekers chef achterwege laten.

b) Zeer veel ernstiger is daarentegen ook in het onderhavige geval de grief, dat de rechten van verzoeker tijdens de integratieprocedure niet volledig waren gewaarborgd. Mijn principiële opvatting hieromtrent heb ik in de zaak 78-63 uitvoerig uiteengezet. Uitgaande daarvan behoeft thans nog slechts te worden onderzocht of de beweerde verzuimen inderdaad zijn gepleegd en van zo ernstige aard zijn, dat de integratieprocedure behoort te worden herhaald.

Vooraf drie grieven zijn hier van belang:

– De eerste heeft betrekking op het feit, dat de integratiecommissie andere personeelsleden heeft gehoord, zonder verzoeker van de inhoud van hun verklaringen op de hoogte te brengen en zonder hem in de gelegenheid te stellen tot het maken van opmerkingen.

Door de Commissie wordt dit niet ontkend. Zij voert slechts aan, dat twee van deze getuigen door verzoeker zelf waren aangewezen, waaruit mag worden afgeleid dat hij van hun verklaringen op de hoogte was.

Indien aan deze grief de maatstaven van het arrest Leroy en van de conclusie in de zaak Huber worden aangelegd, faalt het verweer van de Commissie.

Voor het Hof komt het aan op de vraag: Konden de verklaringen van de betrokken getuigen invloed hebben op de totstandkoming van de mening van de integratiecommissie? Zolang wij de inhoud der verklaringen niet kennen (er is geen proces-verbaal van opgemaakt) moeten wij er van uitgaan, dat het antwoord op deze vraag bevestigend luidt. Voorts is niet uit te sluiten, dat verzoekers commentaar op deze verklaringen de beslissing van de integratiecommissie had kunnen beïnvloeden, ongeacht het feit dat hij tijdens de integratieprocedure talrijke nota's heeft ingediend en zich ook mondeling uitvoerig heeft verdedigd. Zolang derhalve in dit opzicht nog enige twijfel blijft bestaan, hebben wij geen andere keus dan vast te stellen, dat de integratieprocedure ongeldig is.

Dit geldt ook voor de verklaringen van de getuigen die verzoeker zelf heeft aangewezen, daar geen garantie bestaat, dat deze zich uitsluitend gunstig over hem hebben uitgelaten en dat hij behoorlijk van de inhoud van hun verklaringen op de hoogte is gesteld. Terecht wijst verzoeker er bovendien op, dat een getuigenverklaring ook kan worden beïnvloed door de omstandigheid, dat zij door de integratiecommissie als geheim wordt beschouwd. Wie er op moet rekenen dat zijn verklaring degene waarop zij betrekking heeft ter ore komt, zal zich in een bepaald geval wellicht, zij het slechts in nuances, anders uitdrukken dan hij, die een dergelijke confrontatie niet te duchten heeft. Ten slotte bestaat ook de mogelijkheid, dat de beide door verzoeker aangewezen getuigen zich inderdaad slechts gunstig over hem hebben uitgelaten. Indien dit wordt bewezen, kan eventueel worden aangenomen, dat het advies van de integratiecommissie niet naar behoren met redenen is omkleed omdat het geen gemotiveerde afweging van negatieve en positieve elementen bevat.

— Even zwaar weegt het verwijt, dat niet alle nota's die verzoeker over zijn beoordeling heeft ingediend ter kennis van de integratiecommissie zijn gebracht en door haar in aanmerking zijn genomen, hetgeen in het bijzonder geldt voor zijn eerste nota van 12 april 1962.

Uit de notulen van de vergaderingen van de commissie blijkt, dat zij een reeks stukken van verzoeker heeft ontvangen en aan een onderzoek onderworpen, doch niet de nota van 12 april 1962. Het

betreft hier de eerste reactie van verzoeker op het beoordelingsrapport van zijn chef, waarin hij zeer zorgvuldig op alle opgeworpen vragen ingaat en waarbij hij met name een groot aantal bijlagen ter toelichting heeft overgelegd.

Dat de latere nota's, die de commissie onder ogen heeft gehad, slechts een herhaling van de eerste nota vormen, kan beslist niet worden gezegd. De latere nota's zijn bedoeld als verklarende aantekeningen en als commentaar op andere stukken, waarvan tijdens de integratieprocedure tegen verzoeker gebruik is gemaakt.

Mocht dus inderdaad vaststaan dat de integratiecommissie geen kennis heeft genomen van de eerste nota van verzoeker, waaraan gezien de zorgvuldig geredigeerde notulen van de commissie geen twijfel kan bestaan, dan betekent ook dit een inbreuk op essentiële processuele beginselen, immers het is mogelijk, dat de mening van de integratie onder de indruk van de eerste uitvoerige nota anders zou hebben geluid.

— Een derde grief in dit verband bestaat hierin, dat de integratiecommissie een nota van verzoekers chef van 17 februari 1961 heeft gebruikt, zonder verzoeker in de gelegenheid te stellen zich daartegen te verweren.

De Commissie verwerpt deze grief op grond dat de bedoelde nota in de integratieprocedure geen rol heeft gespeeld. Inderdaad blijkt niet (bijv. uit de notulen), dat de bewering van verzoeker juist is. Zie ik goed, dan heeft de Commissie de nota van 17 februari 1961 ten processe overgelegd om aan te tonen, dat de chef van verzoeker hem niet vijandig gezind was, doch zich volstrekt onpartijdig over hem heeft uitgelaten.

Daar verzoeker blijkens de conclusie van repliek het gebruik van de nota slechts vermoedt en geen bewijs voor zijn bewering aanbiedt, kan deze grief blijven rusten. Verder onderzoek schijnt overbodig, met name ook gezien het resultaat van onze onderzoeken tot dusver.

c) Om dezelfde reden zal ik slechts vluchtig ingaan op een aantal andere beweerde inbreuken. Voor zover al van onjuistheden, niet slechts van schoonheidsfouten, sprake is, zijn deze mijns inziens ternauwernood van een dusdanig gewicht, dat annulering van de integratieprocedure dient te volgen.

– Dit geldt met stelligheid voor de grief, dat de integratiecommissie niet alle door verzoeker aangewezen getuigen heeft gehoord. De Commissie merkt terecht op, dat de integratiecommissie daartoe niet verplicht is, doch – evenals een rechter – slechts gehouden is, een geval in zoverre te onderzoeken, als zij noodzakelijk acht. Is zij van oordeel dat voor de beoordeling der prestaties voldoende materiaal voorhanden is, dan kan zij van het horen van andere getuigen afzien. Derhalve zou ten hoogste dan het bewijs van een inbreuk zijn geleverd, wanneer vaststond, dat de getuigen die niet zijn gehoord relevante verklaringen hadden kunnen afleggen, d.w.z. verklaringen, die de beoordeling van de commissie in belangrijke mate hadden kunnen beïnvloeden. Volgens hetgeen verzoeker tijdens de schriftelijke en mondelinge procedure heeft gesteld, is daarvan evenwel geen sprake.

– Voorts neem ik aan, dat de rol die een andere chef van verzoeker in de integratieprocedure heeft gespeeld, geen nietigheidsgrond oplevert.

Deze ambtenaar was lid van de integratiecommissie en had zich daarom naar de mening van verzoeker afzijdig dienen te houden van alle vergaderingen, waarin aangelegenheden van verzoeker ter sprake kwamen of getuigen over de persoon van verzoeker werden gehoord. Met name had hij – aldus verzoeker – behoren na te laten, gedurende de procedure nog een rapport ad hoc over verzoeker op te stellen en aan de commissie over te leggen.

Het wil mij voorkomen, dat verzoeker aldus te hoge eisen stelt aan een procedure, die er toe dient om de ambtenaren te beoordelen. Wanneer een superieur het recht en de plicht heeft, in het beoordelingsrapport zijn mening te geven over een bepaalde ambtenaar,

dan kan hem het recht niet worden ontzegd, deze mening in de loop van de integratieprocedure nog schriftelijk toe te lichten, aangenomen uiteraard, dat de betrokkene zich daartegen kon verdedigen, wat hier het geval was. — Aan de eis, dat de leden van de commissie niet persoonlijk bij de zaak mogen zijn betrokken, wordt mijns inziens voldaan, wanneer een lid zich van stemming onthoudt, indien het om een van zijn ondergeschikten gaat. Volledige uitsluiting van de gehele procedure acht ik daarentegen in een dergelijk geval niet vereist.

d) Ten slotte rest nog de grief, dat de feiten verkeerd zijn beoordeeld. De mededelingen over verzoekers wegblijven van kantoor zouden onjuist zijn; hetgeen in de stukken is vermeld over zijn nauwgezetheid zou tegenstrijdig zijn; de stukken zouden onjuiste mededelingen bevatten over de verstandhouding met zijn ondergeschikten en over zijn vermogen zich aan te passen aan de eisen, die zijn nieuwe betrekking stelde.

Enige van deze grieven hebben betrekking op waardeoordelen en kunnen derhalve door het Hof niet worden getoetst, zoals de kwestie betreffende verzoekers nauwgezetheid in die zin, dat orde en methode in zijn werk ontbraken, en de kwestie betreffende zijn geschiktheid, zich aan zijn taak in E.E.G.-verband aan te passen.

Voor zover het feiten betreft, die op hun juistheid kunnen worden getoetst, moge ik deze, evenals in andere zaken, laten rusten, daar — indien het Hof mijn opvatting volgt — een nieuwe integratieprocedure hiertoe ruimschoots de gelegenheid zal bieden. Dat deze feiten voor het advies van de integratiecommissie volkomen irrelevant zijn, is daarmede echter niet gezegd.

4. Met betrekking tot de primaire vorderingen van verzoeker kom ik derhalve tot de volgende conclusie:

Tijdens de integratieprocedure is een aantal ernstige inbreuken gemaakt op belangrijke beginselen van procesrecht. Dit leidt zonder meer tot nietigverklaring van het advies van de integratiecommissie. Ook de ontslagbeschikking van de Commissie dient te worden ver-

nietigd, daar verzoeker zonder het negatieve advies van de integratiecommissie bij de Commissie in dienst zou zijn gebleven. Voor de Commissie volgt hieruit de verplichting, de integratieprocedure opnieuw te doen plaatsvinden. Tevens staat vast, dat verzoeker nog in dienst van de Commissie is, met alle rechten, die uit zijn vroegere positie voortvloeien.

## II – SUBSIDIAIRE VORDERINGEN

Na het bovenstaande behoeft geen onderzoek meer te worden ingesteld naar de subsidiaire vorderingen van verzoeker en naar de argumenten, die betrekking hebben op de wijze waarop zijn dienstverband is geëindigd. Ditzelfde geldt voor de vordering tot schadevergoeding, althans voor zover deze aldus is gewijzigd, dat in geval van nietigverklaring van het bestreden advies alleen de achterstallige bezoldiging behoort te worden uitbetaald.

## III – EINDCONCLUSIE

Resumerend concludeer ik, dat het beroep gegrond is en dat de Commissie dient te worden veroordeeld in de proceskosten.